

Telegraful Român

ORGANUL OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU
ȘI AL EPISCOPIILOR CLUJ ȘI ORADEA

Abonamentul

pentru parohii cl. I Lei 40; cl. II Lei 30; cl. III Lei 25. Particulari Lei 25. Autorități și străinătate Lei 50. De sprijin Lei 75. Pentru America 10 Dolari.

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Pentru pacea a toată lumea

Cea dintâi veste a Nașterii Domnului este pacea, cel dintâi dar al Învierii Domnului este pacea, iar printre roadele Duhului Sfânt în frunte stă pacea. Biserica învierii, în care sălășluște Duhul Sfânt nu poate fi decît Biserica păcii. De aceea toți adevărații ucenici ai lui Hristos, toți adevărații fii ai Bisericii sunt și fii ai păcii, vestiitori ai păcii, luptători pentru pace. Căci fără nici-o îndoială, dacă pacea este un dar al lui Dumnezeu, ea este și o cucerire permanentă a omului. Pacea nu vine de-a gata. Ea pretinde angajarea tuturor forțelor noastre ca să o apărăm împotriva ațîțătorilor la războiu și s-o impunem. Căci așa cum deși ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea „pîinea noastră cea de toate zilele” totuși muncim cu toată rîvna pentru ca să culegem roada pîinii cerute, tot așa deși ne rugăm lui Dumnezeu pentru pacea a toată lumea, totuși trebuie să și luptăm cu toată hotărîrea ca pacea să biruiască pretutindeni. Creștinul care e convins că Dumnezeu vrea pacea, că Dumnezeu ajută ca pacea să biruiască, nu se va mărgini la a dori pacea, sau la a se ruga pentru pace, ci va lupta activ pentru pace și va lupta cu atît mai avîntat cu cît știe că luptă pentru o cauză dreaptă, cauză voită de Dumnezeu și de toate popoarele lumii.

Desigur rugăciunea pentru pace este una din armele credinciosului în lupta pentru pace. În rugăciune noi ne înălțăm sufletul spre Dumnezeu și în fața Lui revărsăm toată năzuința noastră după pace. E impresionantă priveliștea unei biserici, în care credincioșii îngenuncheați, înalță cu inimă smerită și cu încredere spre Dumnezeu rugăciunea: „Pentru pacea a toată lumea... Domnului să ne rugăm”. În ruga aceasta se topesc vrerile tuturor sufletelor credincioase și răsună parcă vrerea omenirii întregi. Ea este ca un asalt asupra cerului, ca de acolo de sus să se reverse biruitor duhul păcii în întreaga lume. Dar rugăciunea aceasta nu este numai expresia năzuinței după pace a credincioșilor, ci ea și întărește această năzuință, ea statornicește mai puternică hotărîrea lor pentru pace. De aceea nu avem nici o îndoială că rugăciunea pentru pace este o armă a credinței în lupta pentru pace, pe care preoții și credincioșii o pot folosi cît mai des.

Dar nici preotul și nici credinciosul nu trebuie să rămînă numai la rugăciune. Credința fără fapte este moartă. Rugăciunea fără acțiune este incompletă. Căci

puterile spirituale dobîndite în rugăciune se cer revărsate în acțiune. Credința noastră și puterea rugăciunii noastre se arată în fapte. Pe de altă parte ajutorul lui Dumnezeu, pe care ni-l dă pentru rugăciune, pretinde și colaborarea noastră, conlucrarea noastră deplină și hotărîtă. De aceea preotul și credincioșii care recunosc că pacea este un ideal vrednic de cucerit, se vor întreba mereu: ce am făcut pentru pace? Toată viața lor trebuie să fie pîrînsă de această orientare, de duhul luptei pentru pace. Viața noastră întregă trebuie pusă în slujba păcii. Și ce fel de acțiune pot desfășura preotul și credincioșii în lupta pentru pace? Ei trebuie să fie conștienți că nu luptă singuri, că lupta lor e încadrată în lupta sutelor de milioane de partizani ai păcii, în lupta popoarelor pentru apărarea păcii. De aceea ei vor participa activ la ședințele comitetelor de luptă pentru pace, se vor informa asupra mersului luptei pentru pace pe plan intern și internațional, își vor însuși și vor răspîndi chemările Consiliului Mondial al Păcii și ale Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R., vor cunoaște și populariza realizările și succesele mișcării mondiale pentru pace, vor primi și vor împlini chemările Bisericii, ale conducătorilor ei, pentru apărarea păcii.

Dar acțiunea preotului și a credinciosului în lupta pentru pace nu se poate mărgini nici la aceasta. Ea se arată și în munca pe care o împlinește zilnic pentru bunăstarea poporului, pentru întărirea Patriei. Ea se arată în angajarea tuturor forțelor la opera de construire a socialismului, la lucrarea de ridicare a nivelului de trai și cultural al oamenilor muncii la lupta pentru o producție mărită, pentru progres.

Conștient că orice contribuție la întărirea Patriei este o contribuție la întărirea păcii, credinciosul își va angaja toate forțele în munca pentru înflorirea Patriei. Astfel pentru credinciosul dela sate lupta pentru o recoltă îmbelșugată, pentru ridicarea producției agricole este și o parte a luptei pentru pace. Cel ce este frunțas al recoltelor bogate este frunțas și în lupta pentru pace. Tot ceea ce faci pentru binele poporului, pentru întărirea Patriei este acțiune pentru pace. Căci întărirea Patriei este totdeauna întărirea lagărului păcii.

Astfel preotul și credinciosul vor lupta pentru pacea a toată lumea nu numai prin

(Continuare în pag. 2)

Construcția de locuințe individuale

Grija pentru satisfacerea nevoilor materiale și culturale mereu crescînde ale celor ce muncesc este legea de bază a regimului democrat-popular. În ultima vreme, au fost luate o serie de măsuri, cum ar fi îmbunătățirea sistemului de salarizare, reducerea cotelor de impozite asupra salariilor muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor și funcționarilor și reducerea impozitelor pe veniturile oamenilor de cultură, acordarea de avantajii producătorilor agricoli care încheie contracte pentru creșterea și îngrijirea animalelor și a păsărilor ș. a., care contribuie la ridicarea nivelului de trai a poporului muncitor. Pe aceeași linie se situează și Hotărîrea privind construcția de locuințe pe bază de cooperare între locatari și construcția de locuințe individuale.

Statul democrat-popular acordă o deosebită atenție dezvoltării construcțiilor de locuințe pentru oamenii muncii și de clădiri cu caracter social-cultural. În ultimii ani s-au ridicat locuințe și cartiere muncitorești în numeroase centre industriale ale țării, — la București, Reșița, Orașul Stalin, Bîcaz, Turda, Comănești, Lucăcești, Filipeștii de Pădure, etc. Adevărate orașe noi au fost construite la Hunedoara și în Valea Jiului. În anii 1949—1953 s-au construit locuințe cu o suprafață de 1.730.000 m. p.

Cu toate acestea spațiul construit n-a putut face față, mai ales în orașe, nevoilor populației muncitoare în continuă creștere. De aceea în vederea îmbunătățirii condițiilor de locuit, în afară de construirea de blocuri, de locuințe cu mai multe etaje ce se execută de către ministere, instituții și organizații centrale în orașele mari, în centrele industriale aglomerate, precum și pe lângă marile unități industriale — și care la terminare sunt date în folosința muncitorilor și funcționarilor — Statul va sprijini prin credite materiale de construcții și alte ajutoare, construirea de locuințe pe baza cooperării între locatari și construirea de locuințe individuale.

Hotărîrea Consiliului de Miniștri arată că în scopul construirii de locuințe pe baza cooperării între locatari, precum și de locuințe individuale, se acordă credite individuale muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor și funcționarilor din mediul orășeneasc și sătesc, colectivităților care nu au casă de locuit și tinerilor căsătoriți, membri ai gospodăriilor agricole colective, care de asemenea nu au casă, precum și învățătorilor și medicilor și personalului sanitar din mediul sătesc. Creditele se acordă fie pentru construirea de blocuri sau clădiri cu mai multe apartamente în centrele populate, pentru cei ce vor să coopereze la construirea acestor locuințe, fie pentru locuințe individuale izolate sau grupate pe

(Continuare în pag. 2)

Construcția de locuințe individuale

(Urmare din pag. 1)

lingă diverse industrii, pe lingă S.M.T.-uri, gospodării agricole de stat, gospodării agricole colective și exploatarea forestiere, miniere, petrolifere și altele similare acestora. Pentru locuințele tip blocuri se acordă credite în sumă de 35000 Lei, pentru locuințe individuale izolate sau grupate, în mediul orășenesc 25000 Lei, iar pentru cele în mediul sătesc 18000 Lei. Creditele se acordă cu garanția întreprinderii sau organizației unde lucrează persoana care solicită împrumutul. Pentru toate felurile de construcții titularul de credit va aduce un aport personal peste plafonul de credit fixat de cel puțin 10% din valoarea totală a construcției, aport care poate fi în muncă, în materiale sau în bani. În cazul când titularul de credit va dori să-și execute o locuință și mai confortabilă, aportul personal va crește. Construirea locuințelor pe baza cooperării între locatari și a locuințelor individuale se face pe terenurile acordate oamenilor muncii de către Sfaturile Populare în folosință veșnică.

Creditele se vor acorda în primul rând stăhănoviștilor, decorațiilor și laureaților Premiului de Stat, fruntașilor în muncă, inovatorilor și inventatorilor. Deasemenea se vor acorda credite de preferință celor ce n-au nici un fel de locuință și locuiesc provizoriu în spațiul locativ al altor persoane, sau celor ce locuiesc în afara localității unde întreprinderea sau instituția respectivă își are sediul, celor ce locuiesc în locuințe insalubre și celor cu familii numeroase și cu spațiul locativ insuficient. Construirea de blocuri cu mai multe apartamente în centrele populate — pe baza cooperării între locatari — se va face de către întreprinderile de construcții de stat, iar construirea locuințelor individuale, izolate sau grupate, le va putea face fie titularul de credit, fie în regia întreprinderii sau instituției din care fac parte salariații respectivi, sau eventual de întreprinderi de construcții.

Statul democrat-popular, încurajând construirea de locuințe pe baza cooperării și construirea de locuințe individuale, acordă oamenilor muncii serioase înlesniri. Așa de pildă, Hotărîrea Consiliului de Miniștri fixează termene lungi pentru restituirea sumelor împrumutate — termene între 10—15 ani pentru locuințele din mediul sătesc și 15—20 ani pentru cele din mediul orășenesc — scutește locuințele nou construite de impozitul pe clădiri timp de 10 ani în mediul sătesc și 15 ani în mediul orășenesc, dela data terminării acestora. Deasemenea, noile clădiri vor fi scutite dela normele folosirii spațiului locativ. Hotărîrea prevede că pentru pregătirea șantierului și pentru aprovizionarea cu materiale, titularul creditului primește un avans prin întreprinderea sau organizația respectivă, în valoare de până la 15%, fiecare din totalul împrumutului, restul pe măsura executării efective a construcției.

Pentru creditele acordate în scopul construirii de locuințe proprii oamenii muncii plătesc o dobândă de 0,10% anual — adică 1 leu la 1000 Lei împrumutați, pe an — dobândă care se calculează cu începerea dela data terminării construcției, prevăzută în angajament; prima rată de rambursare a împrumutului și dobânda respectivă se vor plăti după un an dela terminarea construcției.

Cel ce-și construiește case de locuit proprii, prin credite acordate de stat, vor fi sprijiniți de organele economice și de stat, centrale și locale, precum și de întreprinderile și instituțiile respective unde lucrează, prin susținerea cererilor pentru obținerea de parcele, prin procurarea materialelor de construcție și transportul lor, prin ajutor tehnic și contabil în timpul executării construcției, etc.

Materialele necesare construirii acestor lo-

Indrumător omiletic

I. Dumineca Slăbănogului Ioan 5, 1—15

Se poate vorbi: despre Biserica v. 14.

1. Cel vindecat s-a întâlnit cu Iisus în Biserică.

2. Așa și noi credincioși, când vrem să ne întâlnim cu Iisus venim la biserică.

3. E drept că ne întâlnim cu Iisus și în rugăciunea de acasă, dar la biserică îl simțim mai aproape și cu mai multă putere.

4. Dece? a) Pentru că pe masa sf. Altar El e prezent cu Trupul și Sângele Lui, b) Pentru că aici ne împărtășim cu Sf. Euharistie și așa îl avem pe Hristos în noi. c) Pentru că El a zis: „Unde sunt doi sau trei adunați în numele meu, acolo sunt și Eu“.

5. De aceea să cercetăm biserica, unde ne întâlnim cu Iisus și să ne împărtășim.

II. Dumineca Samaritencii, Ioan 4, 5—42.

Se poate vorbi despre: harul divin.

1. Biserica ne împărtășește harul divin.

2. Ce este harul divin? Este puterea lui Dumnezeu, care vine dela Tatăl, prin Fiul, în Duhul Sfânt și se sălășluiește în noi.

3. Mintuitorul aseamănă harul divin cu apa. Ce este apa pentru viață este harul pentru sufletul credincios: înviore, înnoie, putere de rodire. Prin har devenim „făpturi noi“, capabile să aducă rodiri bune.

4. Iar roada harului este: pacea, bucuria, dragostea.

5. Să ne deschidem sufletul la lucrarea harului și să aducem roadele păcii și ale iubirii.

Pentru pacea a toată lumea

(Urmare din pag. 1)

rugăciune, ci și prin acțiune. De altfel preoțimea noastră a dat dovadă că știe să corespundă întru totul marilor imperative ale luptei pentru pace. Realizările dobândite până acum trebuie să-i fie un îndemn de a-și intensifica acțiunea ei pentru pace, alături de toți partizanii păcii. Să ne angajăm toate forțele în lupta pentru pace, să fim mereu luptători activi pentru pace. Căci menținerea păcii și biruința ei definitivă preînde o neconținută vigilență, o neconținută luptă. Numai așa prin lupta neobosită a sutelor de milioane de partizani ai păcii pacea va birui în toată lumea și duhul păcii va rodi fericirea.

cuințe se vor obține în condițiile prevăzute de Hotărîre, pe baza repartizării de către ministere, din comerț, din resurse locale și din economiile certe de materiale realizate de întreprinderile socialiste.

Deasemeni, conform prevederilor Hotărîrii, din creditele repartizate întreprinderilor mari, acestea pot reține pe seama lor cel mult 30% și pot construi, în regie proprie sau prin contracte cu întreprinderile de construcții, locuințe individuale sau blocuri, care apoi vor fi vindute de aceste întreprinderi muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor și funcționarilor, ținându-se seamă de normele de preferință stabilite prin Hotărîre.

Alături de celelalte măsuri, Hotărîrea aceasta a Consiliului de Miniștri arată grija deosebită a statului nostru de democrație populară pentru nevoile oamenilor muncii, pentru o viață mai bună și mai luminoasă. De aceea oamenii luptă cu entuziasm pentru a da cit mai multe și mai bune produse, știind că ei muncesc pentru ca să-și făurească un viitor fericit.

„Ferițiți sunt făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema“.

Între ortodoxie și protestantism

(I. P. S. Nicolae, doctor honoris causa la Debrețin)

I. P. S. Sa Nicolae, mitropolitul Cruțitelor și a Colomnei a fost proclamat în 25 Ianuarie 1954 doctor honoris causa la Academia Teologică din Debrețin. Un Ierarh ortodox este proclamat doctor honoris causa la o Facultate Reformată, după ce fusese proclamat doctor și la Praga și la Sofia și la Moscova.

I. P. S. Nicolae a stat mai mult timp în Ungaria, a slujit în mai multe biserici și a hirotonit preoți, printre care este și P. C. P. P. Roxin, cleric român al vicariatului ortodox din Gyula.

Despre felul în care a decurs la Debrețin festivitatea decernării titlului de doctor honoris causa au apărut în ziarul „Szabad Nép“ din Ungaria două articole pe care le reproducem în traducere:

Academia Teologică a Bisericii Reformate din Ungaria a proclamat pe mitropolitul Nicolae doctor honoris causa

Luni înainte de masă Academia Teologică din Debrețin a Bisericii Reformate din Ungaria, a proclamat în cadru sărbătoresc, după tradițiile teologiei străvechi, pe mitropolitul Nicolae al Cruțitelor și Colomnei, membru al Sfintului Sinod al Bisericii Ruse, doctor honoris causa. La ședința de proclamare au participat Albert Bereszky, Episcopul reformat al Eparhiei Dunăre, Kiss Roland, președintele mirean al sinodului și conventului, Györi Elemér, Episcopul reformat de dincolo de Dunăre, Episcopul Ioan Peter al reformatilor din regiunea Tisei, membru în Consiliul Mondial al Păcii. Au mai participat episcopii evanghelici Ludovic Vetösi, Ladislau Dezséry, Ioan Szecsey, superintendent metodist, Ladislau Szabo, predicator baptist și președinte al cultului, Ioan Copolovici, administratorul Patriarhiei din Ungaria etc. A fost acolo Nicolae Beresztocsy, vicarul Arhiepiscopiei din Strigonia, președintele Comitetului de luptă pentru pace al preoților catolici. A asistat Ioan Horvath, președ. Comit. de Stat pentru Culte, Ladislau Nara și vicepreședintele Comitetului Național de luptă pentru pace, Kiss Tatar Ludovic, președintele Sfatului Popular din județul Hajdu-Bihar, Andrei Balogh, președintele Sfatului Popular al orașului Debrețin, Academicianul Bograr Rezsö, laureat al premiului Kossuth, rectorul Universității Ludovic Kossuth din Debrețin. Au participat la serbare reprezentanții Academiei Teologice Reformate și Luterane, protopopii Bisericii Reformate.

Din partea ambasadei sovietice din Ungaria a participat S. D. Prohorov, consulul Uniunii Sovietice din Debrețin.

Cu prilejul decernării titlului de doctor honoris causa Mitropolitul Nicolae a rostit cuvîntarea inaugurală despre războiu și pace din punct de vedere creștin.

La sfîrșit, Ioan Horvath, președintele Comitetului de Stat pentru Culte a felicitat pe noul doctor în numele guvernului Republicii Populare Ungare. („Szabad Nép“, 1954, An. XII. Nr. 26, Ianuarie 26, p. 3).

Recepția în cinstea Mitrop. Nicolae

Academia Teologică Reformată din Debrețin a proclamat Luni înainte de masă pe mitropolitul Nicolae, membru al Sfintului Sinod al Bisericii Ruse, doctor honoris causa. Episcopul Ioan Petru al reformatilor din regiunea Tisei a dat o recepție în cinstea lui.

Marți la amiaza Sfatul Popular al orașului Debrețin a organizat o recepție în cinstea Mitro-

Continuare în pag. 3

Limba românească în biserică

Se împlinesc 370 de ani dela moartea diaconului Coresi, care prin activitatea-l tipograficească a inițiat, la Tirgoviște, din 1557, răspîndirea cărții tipărite pentru poporul credincios, la început în limba slavonă, apoi în cea românească, în deosebi. Dela Triodul-Penticostar publicat în slovă frumoasă cirilică, el progresează pînă la Cazană — cartea cu învățătura din 1581. Cu ajutorul Sașilor dela Brașov (Or. Stalin), Coresi își poate tipări șirul său de cărți cultice, cuprinzînd Triodul, Octoiul, Evangheliarul și Apostolul în slavonește, apoi Întrebarea creștină, întâia carte românească din 1559, urmîndu-l Evangheliarul, Psaltirea, Liturghierul, Prax-apostolul, Pravila Sf. Apostoli și Psaltirea, în ediția 2, toate românești.

Scopul cărților de cult în limba română era de a „da poplilor românești să înțeleagă”, pentru că „în sfînta biserică mai bine e a grăi cinci cuvinte cu înțeles, decît zece mii de cuvinte neînțelese în limbă străină”, după cum se pronunțase și Sf. Apostol Pavel.

Ștînd pe acest punct de vedere, diaconul Coresi se credea în drept să se afirme drept autor al textelor române tipărite și să spună chiar așa: „deacă văzui că mai toate limbile au cuvîntul lui Dumnezeu în limba lor... drept aceea scrisu-v-am aceste psaltiri... să vă fie de înțelegătura”. De fapt, Coresi contribuie la stabilirea unei limbi literare românești, înțelese pretutîndea.

La analiza tipăriturilor românești ale lui Coresi se constată însă de pildă la Psaltire, că ea se razimă pe un text mult mai vechiu și reproduce în parte textul din Psaltirea Scheiană, care e cel mai vechiu și primul manuscris în limba română, după Codicele Voronețean, (Apostolul), limbistic chiar și mai vechiu.

Dela această împrejurare au pornit apoi variatele cercetări și ipoteze asupra originii primelor traduceri românești din Sf. Scriptură, cercetătorii propunînd ca inițiatore variate influențe externe, precum dela Pavlicieni, catolici, huseși și protestanți. Dar s-a uitat cu această ocazie, că și românii au fost supuși în istorie aceluiași legi de dezvoltare ale societății, că adică ceea ce a fost firesc pentru alte popoare, este firesc și pentru romini. Deci introducîndu-se la alte popoare limba populară în cult pentru nevoi firești, același principiu se aplică și la credincioșii romini, fără a fi nevoie să se recurgă la influențe externe.

De aceea binevenită este precizarea științifică, publicată în „Științea” Nr. 2661 din 1952, că în isto ia română trebuie aplicată mai multă atenție despre continuitatea de viață pe teritoriul R. P. R. înainte și după alungarea romanilor, că trebuie să se cerceteze mai atent epoca dintre veacurile III și XIII și trebuie evitat refugul în tehnicism și factologie, care descriu faptele, luate izolat și subiectiv, după capriciul unor personalități marcante. În aceste împrejurări s-a ajuns în trecut la deformări și chiar falsificări în istorie, fapt care coboară sensul lor istoric și constituie o acțiune antipatriotică.

În aceeași situație se află și problema introducerii limbii romine în biserică. În loc să se fi căutat o explicație firească a ei, care se impunea prin legea lucrurilor, ca lege în dezvoltarea societății, s-au propus explicații cosmopolite ca și cînd civilizația strămoșilor noștri s-ar fi datorat numai unei sume de împrumuturi și influențe străine, negînd astfel poporul capabilitatea sa firească creatoare și prosternîndu-se servil în fața a ce era „din afară”.

Dimpotrivă, analiza amănunțită a textelor celor mai vechi, a Codicelui Voronețean și a Psaltirii Scheiane, dovedește că departe de a fi produsul unei influențe externe, ele sunt rezul-

Fericitul Augustin, propoveditor al Cuvîntului

Fericitul Augustin trebuie considerat, fără îndoială, printre cei mai de seamă propoveditori ai Cuvîntului dumnezeesc din primele veacuri creștine. Distanța mare de timp, ce ne desparte de anii în care a trăit și și-a desfășurat activitatea, nu ne îngăduie să-l judecăm după merit. Un lucru însă e sigur: Fericitul Augustin a cunoscut toate tainele artei oratorice și a știut să se folosească de ele cu înțelepciune, după împrejurări, ținînd seama de locul unde se afla și de persoanele cărora le adresa cuvîntul său cald de părinte. Dacă citești cu atenție cuvîntările lui, nu vei găsi elocința aceea care e caracteristică marilor oratori ai omenirii, nici eleganța stilului, nici construcția frazei, ci mai degrabă un stil simplu, fraze ușoare, cuvinte pe înțelesul credincioșilor ce-l ascultau, printre care erau: oameni simpli, corăbieri, agricultori, meseriași, comercianți ș. a. Toți îl înțelegeau și toți îl ascultau cu plăcere. El era străin de ambiția unora de a părea „profunzi” prin ținerea de predici confuze și pretențioase. Dimpotrivă el căuta să vorbească la nivelul de înțelegere al fiecărui credincios. „Mai bine să fiu înfruntat de gramaticieni, zicea el, decît să nu fiu înțeles de credincioși”. Sunt cuvinte care ar trebui să fie scumpe pentru fiecare preot, cînd își pregătește și își rostește predica.

Dar la simplitatea cuvîntărilor lui, Fericitul Augustin adăoga afectele inimii, cu atîta naturaleză și cu așa varietate în expunere, încît întotdeauna producea în ascultători cele mai bune efecte. Predica lui nu era numai comunicare de învățături, ci și revărsare a inimii. Nimenea ca el nu avea sufletul mai stăpînit de sentimente înalte, de emoții, pentru că nimenea n-a cunoscut mai bine ca el cărările inimii. Și dacă e caracteristica unui bun orator și conducător de suflete, ca prin cuvîntul lui să învețe mințile, să miște inimile, să determine voințele, Fer. Augustin este unul dintre marii îndrumători, pentru că cuvîntul lui n-a rămas niciodată zadarnic. Tim-

(Urmare din pag. 2)

politului Nicolae, Andrei Balogh, președintele comitetului executiv al Sfatului Popular a oferit Mitropolitului un cadou din partea orașului, o ploscă din piele de minz.

Marți după masă, Mitropolitul Nicolae, membru al Sfîntului Sinod al Bisericii Ruse a ținut o conferință despre Formarea clerului în Uniunea Sovietică („Szabad Nép”, 1954, An. XII, Nr. 27, Ianuarie 27, p. 2).

Presă protestantă din Ungaria s-a ocupat de viața și opera I. P. S. Nicolae. Organul luteranilor din Ungaria (Evangélizus Élet 1954, An. XIX, Nr. 4, Ianuarie 24, p. 1), aduce pe prima pagină Viața Mitropolitului Nicolae. În timpul trecut în Ungaria I. P. S. Sa a ținut cîteva conferințe de mare importanță, pentru cunoașterea Ortodoxiei. Reformații din Ungaria au proclamat pe I. P. S. Nicolae doctor honoris causa, demonstrînd că în acțiunea lor ecumenică au arătat un interes tot mai mare pentru Ortodoxie (Evangélizus Élet, 1954, An. XIX, Nr. 3, Ianuarie 17, pag. 1).

Iosif E. Naghiu

tatul unei strădanii umile autohtone, orientată după nevoile proprii ale credincioșilor.

Iar timpul cel mai potrivit pentru inițierea acestor prime traduceri este epoca lui Alexandru cel Bun al Moldovei (1432), cînd se organizează din temelie viața economică și social-politică a poporului. Fiind atunci baza economică consolidată, suprastructura se poate dezvolta și astfel poate primi expresie concretă introducerea limbii romine în cult, la început în mod sfios prin manuscrise, iar dela Coresi în mod public, prin tipărituri.

Prof. Milan Șesan

brul plăcut al glasului său, gesturile, lacrimile ce le vărsa din abundență orîdecîteori vorbea — pe care le numea sîngele inimii — cuvîntul lui pătrunzător, ca și alte multe calități ce le avea, făceau ca predicile lui să convertească pe păcătoși și să aducă roade bogate. „Ce vreau? întreabă el. Ce doresc? De ce mă îngrijesc și tremur? De ce vorbesc? De ce ocup acest amvon? De ce trăesc împreună cu voi în Hristos? Aceasta este ambiția mea, aceasta este gloria mea, aceasta este singura mea moștenire: să ne ostendăm a observa poruncile lui Dumnezeu și să îndreptăm la El suspînul inimilor noastre”.

Însuflețit numai de iubirea de Dumnezeu și mintuirea credincioșilor, el nu căuta în predică nici laudele ascultătorilor, nici vreun interes personal, ci cu naturaletea caracteristică adevăratului apostol biciuia fărădelegea și înflăcări spre virtute. „Să nu fie, zicea el într-o predică, să (ajung) să vă vorbesc așa: trăiți cum vă place... încununați capetele voastre cutrandafiri pînă nu se oflesc; benchetuți cît voțiți, umpleți stomacul vostru cu mîncare și băutură, pentru că pentru acest scop au fost lăsate toate acestea... Dacă aș vorbi în feul acesta n-ași vorbi în numele lui Hristos, ci în numele meu și aș fi un păstor care se paște pe sine, dar nu-și paște turma sa” (Serm. 46, n. 8). Răsbate în aceste cuvinte grija păstorului ca nici el, nici turma sa, să nu se molipsească de viciile păturii conducătoare romane în descompunere, ci să fie mărturie a unei vieți noi în sinul societății antice. Cît zel n-a depus Fer. Augustin pentru îndreptarea credincioșilor, căzuți în diferite păcate! Aproape că nu era predică în care să nu vorbească despre păcat, provocîndu-se mereu la pilda cu oaia cea pierdută. Mai mult zel a depus pentru întoarcerea Donatiștilor schismatici, pecare îi numea oi încăpățînate, care se țin cu atît mai departe de turmă cu cît sunt mai căutate. „Și dacă sunt în greșală, ar putea spune careva dintre donatiști (zice Fer. Augustin) dacă mă voi osîndi, — ce te interesează, de ce mă cauți? — Voesc să te caut fiindcă ai rătăcit. Aud cuvîntul marelui apostol, care mă face atent: predică cuvîntul cu vreme și fără vreme, Voi striga deci după oaia cea rătăcită și voi căuta pe cea pierdută”. Simțînd toată răspunderea păstorului nu numai pentru sine, ci și pentru turma sa, zicea: „Eu gem și mă chinuesc pe mine însumi pentru păcatele fraților mei” (Sermo 137, n. 14).

Zelul în predicarea cuvîntului lui Dumnezeu și sfințenia vieții lui au produs multe îndreptări dela calea păcatului la calea virtuții între credincioșii săi. Dăm un singur exemplu. Locuitorii din Cezareia Mauritaniei aveau un obicei barbar și crud. Și anume: în fiecare an, la o dată stabilită, orașul se împărțea în două părți, între care mai multe zile în șir se ducea o luptă sălbatecă, cu insulte și lovituri de pietre. Se înarmau astfel frații împotriva fraților și fiii împotriva părinților și se ucideau unii pe alții fără nici un motiv. Fericitul Augustin, indignat de această purtare neomenească, le vorbește în cuvinte aspre de muștrare și amenințare. „Nici nu mă așteptam, zice el, să-mi fi ajuns scopul. Cînd terminai cuvîntarea, i-am auzit aplaudîndu-mă și i-am văzut plîngînd. Eram îndreptat că (acum) detestau obiceiul lor barbar”. Au trecut opt ani de atunci și n-am mai auzit să se fi repetat acel lucru”, scrie el în lucrarea lui „De Doctrina Christ” XXIV, 53. Este aceasta un semn al puterii de convingere care se desprindea din cuvintele lui și care au făcut din Fer. Augustin un zelos propoveditor al cuvîntului lui Dumnezeu și un mare îndrumător de suflete. Căci aceasta este puterea propovedirii, care nu e împărțășire rece și seacă de cuvinte goale, ci împărțășire a duhului de viață în Iisus Hristos.

A. Moislu

